

РЕШЕНИЕ

№ 4980

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 12.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5033** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на И. С. Д., с адрес: [населено място], ПК 1618, [улица], срещу решение 0040 – 20 – 340 от 04.05.2022 г. на Директора на ТП НОИ – С. – град, с което потвърждава разпореждане № 214 – 00 – 4175 – 1 от 07.04.2022 г., постановено на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 3 от КСО, като правилно и законосъобразно. В жалбата се излагат аргументи, че неправилно са определени началната дата, срокът и размерът на паричното обезщетение за безработица – от 28.03.2022 г. до 27.07.2022 г. в размер на 12 лева дневно. В подкрепа на твърдението се излага още, че дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] не осъществява търговска дейност и това е обявено официално, като са подадени необходимите документи към институциите (включително декларация по чл. 38, ал. 9, т. 2 от Закона за счетоводството от 20 март 2020 г., публикувана на 24 март 2020 г. чрез заявление ГЗ и публично достъпна чрез сайта на Търговския регистър). Осигуряването възниква от деня на започване на трудова дейност и продължава до прекратяването ѝ. Моли съда да отмени оспорения административен акт и да върне преписката на административния орган със задължителни указания за отпускане на парично обезщетение за безработица считано от 28.02.2022 г. на основание прекратен трудов договор.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ - С. – град, в съдебно заседание се представлява от юрк. А., която оспорва жалбата и моли тя да се отхвърли като неоснователна и недоказана по съображения изложени в оспорения административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в съдебното производство.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление УРИ 9033-21-281 от 28.03.2022 г. И. С. Д. е сезирал административния орган с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ на основание чл. 54а от КСО. Представил е копие от заповед № 00000017/28.02.2022 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 01.03.2022 г., на основание чл. 328, ал.1, т. 12 от Кодекса на труда.

При извършена преценка на правото на парично обезщетение е установено, че последното прекратяване на осигуряването е от дата 28.03.2022 г. Прекратено е осигуряването за безработица на основание заличено обстоятелство в Търговския регистър с регистрация в АЗ на 28.03.2022 г. На основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 3 КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 28.03.2022 г. до 27.07.2022 г. в размер на 12 лева дневно, като е издадено разпореждане № 214 – 00 – 4175 – 1 от 07.04.2022 г. от ръководител на осигуряването за безработица.

Разпореждане № 214 – 00 – 4175 – 1 от 07.04.2022 г. е обжалвано пред компетентния административен орган – директора ТП на НОИ С.-град, който с Решение № 1040-21-340 / 04.05.2022г. е приел, че съгласно чл. 10 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 от КСО, и продължава до прекратяването ѝ.

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 4 от Търговския закон, изборът и освобождаването на управител, имат действие от вписването им в търговския регистър. В съответствие с тази разпоредба, за дата на прекратяване на осигуряването на управителите на търговски дружества, се счита датата, на която освобождаването на управителя е вписано в този регистър. Според редица разпоредби на Търговския закон /ТЗ/, както и общата разпоредба на чл. 10, ал. 2 от Закона за ТРРЮЛНСЦ, невписването на подлежащите на вписване в търговския регистър обстоятелства "се смятат за несъществуващи за трети добросъвестни лица", каквито са териториалните подразделения на НОИ.

Административният орган е приел, определянето на дневното парично обезщетение за „безработица“ и срокът на изплащането му се извършва съгласно разпоредбите на чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО. Приел е, че разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 КСО определя, че безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, или поради виновното им поведение, получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца.

Административният орган е достигнал до извода, че предявената от И. Д. жалба следва да бъде отхвърлена, а атакуваното разпореждане, като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Съдът, констатира, че жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена в предвидения в чл. 118, ал. 1 от КСО преклузивен 14-дневен срок, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на законоустановените му правомощия и при спазване на процесуалния ред за идването му. Същият отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК и е издаден в законоустановената писмена форма.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава.

Определянето на дневното парично обезщетение за безработица и срокът на изплащането му се извършва съгласно разпоредбите на чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 54б, ал. 1 КСО дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица. Съгласно разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 КСО безработните лица, които са прекратили трудовото си правоотношение по тяхно желание (инициатива) получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца.

Съгласно чл. 11 от Закона за бюджета на ДОО за 2021 г. е определен дневен минимален размер на обезщетението за безработица за 2021 г. – 12 лева. Тази разпоредба е била в сила и към момента на постановяване на решението.

Жалбоподателят не е съгласен с определената начална дата на осигуряване – 28.03.2022 г., със срока и с размера на паричното обезщетение за безработица. Според жалбоподателя незаконосъобразно се приема, че заличаването му в търговския регистър като управител на дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], е правопораждащата дата по реда на чл. 54а, ал. 4 КСО.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са управителите на търговски дружества.

Съдът приема, че началната дата на прекратяване на осигуряването – 28.03.2022 г. - е определена правилно. Действително по делото е представена заповед № 00000017 / 28.02.2022 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на И. С. Д. с дружество [фирма], считано от 01.03.2022 г. Успоредно с това обаче по делото се съдържат

доказателства за това, че И. С. Д. е бил управител на дружество [фирма]. По делото е приложено решение на едноличния собственик на капитала И. С. Д. от дата 21.03.2022 г., с което е решено И. Д. да бъде освободен в качеството си на управител на дружество [фирма]. Решението е заверено на 22.03.2022 г. при нотариус А. Б.. Изводът, който се налага е, че независимо от прекратяването на правоотношението между Д. и [фирма], считано от 01.03.2022 г., е останало валидно осигурително правоотношение между Д. и [фирма]. Това осигурително правоотношение се е запазило до датата на вписването на обстоятелството за заличаването му като управител на дружество [фирма], а именно - 28.03.2022 г.

Съгласно чл. 141, ал. 7 от Търговския закон (ТЗ) отношенията между дружеството и управителя се уреждат с договор за възлагане на управлението. Според чл. 141, ал. 6 ТЗ овластяването на управителя и неговото заличаване имат действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването им. Налага се изводът, че вписването има конститутивно действие. Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 4 ТЗ, увеличаване и намаляване на капитала, приемане и изключване на съдружник, преобразуване на дружеството, избор и освобождаване на управител, както и назначаване на ликвидатор имат действие от вписването им в търговския регистър. Не без значение е и фактът, че правнорелевантната проверка за наличието, съответно липсата на качество на "управител" на едно лице, може да бъде направена единствено в публичния по своя характер Търговски регистър. Административният орган правилно е преценил, че началната дата, от която се дължи обезщетение за безработица е 28.03.2022 г.

Според чл. 7, ал. 1 от ЗТРРЮЛНЦ, подлежащите на вписване обстоятелства стават известни за третите добросъвестни лица от момента на вписването им в Търговския регистър. Териториалното поделение на НОИ-С. град се явява трето добросъвестно лице, тъй като не е участвало при регистрацията на търговското дружество, в органите му на управление и в търговската му дейност и е уведомява за обстоятелствата, касаещи дружеството чрез вписването им в Търговския регистър. Вписването на името на управителя, съответно заличаването на лицето като такъв, е от значение за правоотношенията на дружеството с трети лица, вкл. и за осигурителното правоотношение с Националния осигурителен институт.

Настоящият състав не приема за основателно възражението на жалбоподателя, че дружеството [фирма] не осъществява стопанска дейност, като е обявило това официално, подавайки необходимите документи към институциите. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. По смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването ѝ се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за осигурителен стаж.

Следва да се отбележи, че в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита осигурителен стаж, но правоотношението, при което се полага труда не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Прекъсването на осигуряването не поражда права по чл. 54а от КСО тъй като в тази разпоредба изрично е въведено прекратяване на осигуряването, като условие за

възникване право на ПОБ.

Правилно и законосъобразно органът е определил и срока на обезщетението за безработица. Вече беше посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 КСО безработните лица, които са прекратили трудовото си правоотношение по тяхно желание (инициатива) получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца. Тоест обезщетението на И. Д. се дължи за периода от 28.03.2022 г. до 27.07.2022 г.

По отношение на изложеното в жалбата, че не е определен правилно и размерът на обезщетението, съдът намира, че той е определен съобразно закона. В решението е посочено, че с чл. 11, т. 1 от Закона за бюджета на ДОО за 2022 г. е определен дневен минимален размер на обезщетението за безработица за периода от 1 януари до 31 март – 12 лева и с чл. 11, т. 2 за периода от 1 април до 31 декември – 18. 00 лева. В тази връзка разпореждането за отпускане на обезщетение за безработица на И. Д. е изменено. Считано от 01.04.2022 г. размерът на обезщетението е по 18 лева дневно. В тази си част оспореният акт също е законосъобразен.

С оглед на гореизложеното настоящият състав намира, че оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С. град и потвърденото с него разпореждане, са издадени при спазване на материалноправните изисквания за законосъобразност, и не страдат от други пороци по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 от АПК, Административен съд –София град, III отделение, 45 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. Д. срещу Решение 0040 – 20 – 340 от 04.05.2022 г. на Директора на ТП НОИ – С. – град, с което е потвърдено разпореждане № 214 – 00 – 4175 – 1 от 07.04.2022 г., постановено на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 3 от КСО

ОСЪЖДА И. С. Д., ЕГН: [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ-С. град сумата в размер на 100 /сто/ лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: